

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 sierpnia 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi

(1) zasądził od pozwanej D. D. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. we W. kwotę 3216,40 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, od dnia 6 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty, przy czym od dnia 1 stycznia 2016r. nie wyższymi niż dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 2488,40 zł; (2) oddalił powództwo w pozostałej części; (3) przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi na rzecz r.pr. D. C. kwotę 738 zł tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu; (4) nie obciążył pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu powódce.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżyła w części co do punktu 1 pozwana, zarzucając naruszenie:

- 217§ 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i w zw. z art 299 k.p.c. poprzez umożliwienie stronie powodowej złożenia do akt sprawy dowodów, które powódka zobowiązana była złożyć w pierwszym piśmie procesowym i bezzasadne oddalenie dowodu z przesłuchania pozwanej, podczas gdy wszystkie okoliczności sprawy nie zostały w pełni wyjaśnione, zaś zeznania pozwanej były istotne dla ustalenia czy strony faktycznie wiązała umowa kredytu;

- art. 233 §1 k.p.c. poprzez naruszenie swobodnej oceny dowodów polegające na braku wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego i opacie wydanego rozstrzygnięcia wyłącznie o dowody nieprawidłowo wprowadzone do procesu do których złożenia zobowiązał stronę powodową Sąd.

Skarżąca wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w całości, zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych za I i II instancję.

Ponadto pełnomocnik pozwanej wносиła o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu, oświadczając, że koszty te nie zostały uiszczone ani w całości ani w części.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest nie zasadna.

Sąd drugiej instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego, to stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostaje ograniczone jedynie do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa. Uznając ustalenia faktyczne poczynione w postępowaniu pierwszoinstancyjnym za prawidłowe, Sąd Okręgowy podziela je i przyjmuje za własne.

Przechodząc do omawiania zarzutu apelacyjnego polegającego w istocie na naruszeniu przepisów prawa procesowego poprzez dokonanie dowolnej w miejsce swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającego na wadliwej ocenie materiału dowodowego, to należy podnieść wbrew zarzutom skarżącego, że Sąd Rejonowy nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie wadliwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Przy ocenie materiału dowodowego sądowi przysługuje bowiem swoboda zastrzeżona treścią powołanego wyżej przepisu. W razie tylko pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego, może mieć miejsce skuteczne kwestionowanie tej swobody oceny dowodów. Tego rodzaju uchybień nie sposób się dopatrzeć w stanowisku Sądu I instancji, zaś skarżąca prezentując niezadowolnienie z treści rozstrzygnięcia Sądu w żaden sposób nie wykazała, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana z

naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c., co nadaje apelacji polemiczny charakter. Niezasadny jest zarzut, że Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie w oparciu o dowody nieprawidłowo wprowadzone do procesu, do których złożenia Sąd zobowiązał powódkę. Należy nadmienić, że Sąd działając w oparciu o przepis prawa tj. art. 207 § 5 k.p.c. zobowiązał pełnomocnika powoda nie będącego profesjonalnym pełnomocnikiem do złożenia w terminie dwóch tygodni odpowiedzi na pismo procesowe pełnomocnika pozwanej opatrzone datą 16.01. 2017r. po sporządzeniu kserokopii tegoż pisma, w której to odpowiedzi powód wskaże wszelkie twierdzenia i dowody na ich poparcie po rygorem pominięcia w przypadku późniejszego ich zgłoszenia jako spóźnionych w trybie art. 207 § 6 k.p.c. To w odpowiedzi na to zobowiązanie Sądu pełnomocnik powoda zaprezentował dowody, które miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Jednakże takie działanie Sądu miało oparcie w przepisach prawa i nie miało charakteru nierównego traktowania stron procesu.

Stosownie zaś do art. 217 § 1 k.p.c. strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej.

§ 2 tegoż przepisu stanowi, że Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Naruszeniem art. 217 § 2 k.p.c. może być jedynie nieprzeprowadzenie zawnioskowanego przez stronę dowodu na okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i jeszcze niewyjaśnione (post. SN z: 15.2.2012 r., I PK 130/11, L.; 12.4.2012 r., I PK 168/11, L.). W literaturze trafnie podkreślono, że regulacje dotyczące koncentracji materiału procesowego, w tym także art. 217 § 2 KPC, odnoszą się do stron, a zatem nie mogą ograniczać określonego w art. 232 in fine KPC uprawnienia sądu co do dopuszczenia dowodów z urzędu. Pogląd ten jest dominujący nie tylko w literaturze, lecz także w judykaturze (por. np. wyr. SN: z 22.2.2006 r., III CK 341/05, OSNC 2006, Nr 10, poz. 174, z glosami: A. Jakubeckiego, OSP 2007, Nr 4, poz. 48; F. Sporek i A. Stępień-Sporek, GSP 2007, Nr 2, s. 81–90; Ł. Kozłowski, Pal. 2007, Nr 9–10, s. 335–338; E. Tomaszewskiej, GSP 2007, Nr 1, s. 105–114 i J. Akińcza, Glosa 2007, Nr 4, s. 32–41; z 4.1.2007 r., V CSK 377/06, OSP 2008, Nr 1, poz. 8 z glosą E. Marszałkowskiej-Krześ; z 16.4.2008 r., V CSK 563/07, OSNC 2009, Nr 2, poz. 42 i z 17.11.2010 r., I CSK 58/10, Legalis).

Przepis zaś art. 227 k.p.c. nie jest źródłem obowiązków ani uprawnień jurysdykcyjnych sądu, a jedynie określa wolę ustawodawcy ograniczenia kręgu faktów, które mogą być przedmiotem dowodu w postępowaniu cywilnym. Czyni to przez wskazanie, jakie fakty mają „zdatność” dowodową, a więc jakie zjawiska świata zewnętrznego, jakie okoliczności oraz stany i stosunki są przedmiotem dowodzenia w procesie cywilnym, a ściślej, w konkretnej sprawie przedstawionej do rozstrzygnięcia (wyr. SN z 17.4.1998 r., II CKN 683/97, L.; wyr. SN z 13.1.2010 r., II CSK 357/09, L.). Twierdzenie, iż art. 227 k.p.c. został naruszony przez sąd rozpoznający sprawę ma rację bytu tylko w sytuacji, gdy wykazane zostanie, że sąd przeprowadził dowód na okoliczności niemające istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy, bądź gdy sąd odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie, wadliwie oceniając, iż nie mają one takiego charakteru (wyr. SN z 4.11.2008 r., II PK 47/08, L.; wyr. SN z 14.5.2008 r., II PK 322/07, L.; wyr. SN z 7.3.2001 r., I PKN 299/00, OSNAPiUS 2002, Nr 23, poz. 573; odmiennie wyr. SN z 25.6.2008 r., II UK 327/07, L.; wyr. SN z 7.10.2004 r., IV CK 75/04, L.).

Sąd Rejonowy w toku postępowania jedynie oddalił wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu przesłuchania stron na okoliczność zawarcia między stronami umowy. Należy nadmienić, że okoliczność zawarcia pomiędzy stronami umowy została udowodniona przez powódkę złożonym oryginałem umowy z dnia 13.05.2006r. przy piśmie z dnia 24 marca 2017r. Pozwana w toku postępowania od złożenia przedmiotowej umowy do akt nie kwestionowała autentyczności podpisu pod umową. Należy zważyć, że dowód z przesłuchania stron jest dowodem posiłkowym, dopuszczalnym tylko wtedy, gdy nie można istotnych dla sprawy okoliczności wyjaśnić innymi dowodami, a w szczególności dowodami z dokumentów i zeznaniami świadków. W sytuacji, gdy wszystkie istotne dla sprawy okoliczności zostały wyjaśnione, to prowadzenie przez sąd dowodu z zeznań stron jest zbędne a nawet niedopuszczalne (wyr. SN z 18.8.1982 r., I CR 258/82, L.). Subsydiarny charakter dowodu z przesłuchania stron powoduje, że dowód ten powinien być dopuszczony dopiero po przeprowadzeniu pozostałych dowodów w sprawie i tylko co do faktów, które w ten sposób nie zostały jeszcze wyjaśnione. Jeżeli zatem fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały wyjaśnione w toku dotychczasowego

postępowania dowodowego, to brak jest podstaw do przesłuchania stron (wyr. SN z 18.8.1982 r., I CR 258/82, L.). Ponadto przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron nie może służyć sprawdzeniu wyników dotychczasowego postępowania dowodowego ani przesądzać jego wyników (wyr. SA w Krakowie z 14.10.2010 r., I ACa 875/10, niepubl.).

W świetle powyższych rozważań, należy uznać, że fakt zawarcia umowy pomiędzy stronami umowy o przyznanie limitu kredytowego i umowy o wydanie karty i korzystanie z karty kredytowej T. M. z dnia 13.05.2006r, został udowodniony i dlatego zbędne było przeprowadzanie przez Sąd I instancji dowodu na te okoliczności z przesłuchania stron. Tym samym Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia art. 217 § 2 w zw z w zw.227 k.p.c. w zw art 299 k.p.c.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

W związku z tym, iż powódka w toku postępowania apelacyjnego nie wykazała, że poniosła jakiegokolwiek koszty, była reprezentowana przez pracownika Sąd Okręgowy oddalił wniosek powódki o zasądzenie na jej rzecz kosztów.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej przez radcę prawnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 22³ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 233 i 1579). Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej została ustalona stosownie do treści § 16 ust.1 pkt 1 w zw. z § 8 pkt. 3 i § 4 ust 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej radcą prawnego z urzędu z dnia 3 października 2016 roku (Dz.U z 2016 r, poz. 1715).